

Agustina Sobrino Pardo

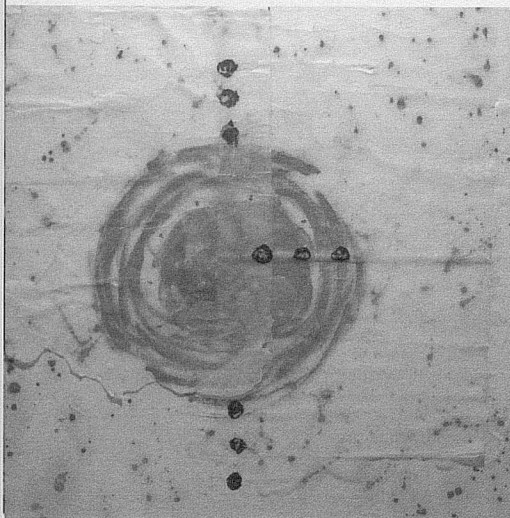
Anton Marc Caparó Pujol

Agustina Sobrino és una artista natural de Ciudad Real que va venir a viure a Reus ja fa vint-i-cinc anys. Participà en la primera edició del Cicle d'Art, l'any 2006, amb una exposició denominada "L'illa del safrà", una mostra reflex de la seva personalitat i de la seva experiència vital. La seva obra és ella, el més íntim d'ella, i això ho tradueix en la metàfora de l'illa, la base territorial, la Manxa fusionada amb Catalunya, l'estimació als seus móns. Defineix la Manxa com un lloc immens, inabastable però tancat, amb el cultiu del safrà com a part del paisatge, un lloc on sentia que no es podia desenvolupar com l'artista que volia ser; Catalunya, en canvi, la defineix com a espai mediterrani, lloc d'aigua, obert i tolerant. Aquí va aprendre el sentiment de la pertinença a la terra, els valors de la cultura, l'arrelament i la tolerància com a aspecte fonamental d'una societat, i això ho va aplicar com a punt de partida per a expandir-se des

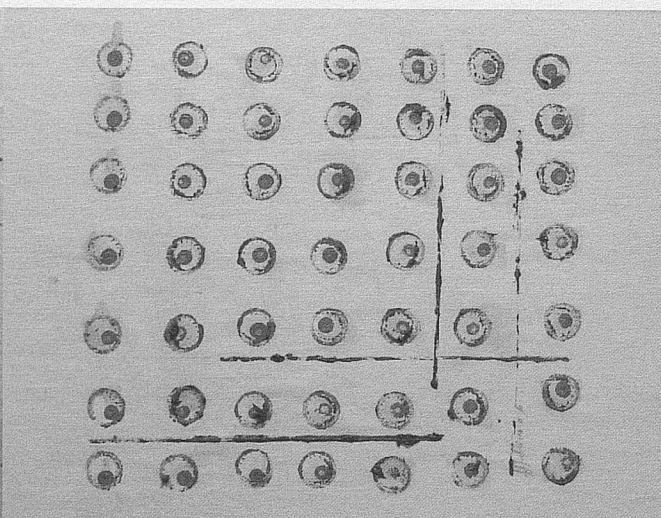
de l'indret fins a l'infinit com a concepte global. Defensa la polivalència de la sensació de pertinença; un pot sentir-se de molts llocs alhora, la qual cosa denomina "*els camins paral·lels*". La pintura és un mode d'expressió fonamental per a ella, i el seu pensament creatiu i vital és anar entrant poc a poc, de puntetes, seguint un procés filosòfic i evolutiu, sense presses i amb reflexió constant. L'honestetat i el respecte a la diferència són parts imprescindibles i comenta que és el més avantguardista que hi ha en l'art, alhora que escàs.

Combina la faceta de creadora plàstica amb la de professora, activitat que desenvolupa amb igual intensitat. El seu estudi-escola és una planta sencera d'un edifici cèntric de Reus, que ella anomena la seva illa particular, un espai on conviu amb alumnes de totes les edats i on cada sala, cada passadís, és un lloc on algú pinta, crea i s'expressa. Comenta que tots plegats són una gran família, una comunitat d'artistes que discuteixen, es recolzen, es critiquen, interactuen, parlen de qualsevol tema, es barregen els idiomes, fan berenars, visiten exposicions... Li agrada molt la part didàctica de l'art que projecta la sensació de comunicar, d'aprendre, l'efecte terapèutic que produeix. Els seus alumnes ressalten el seu

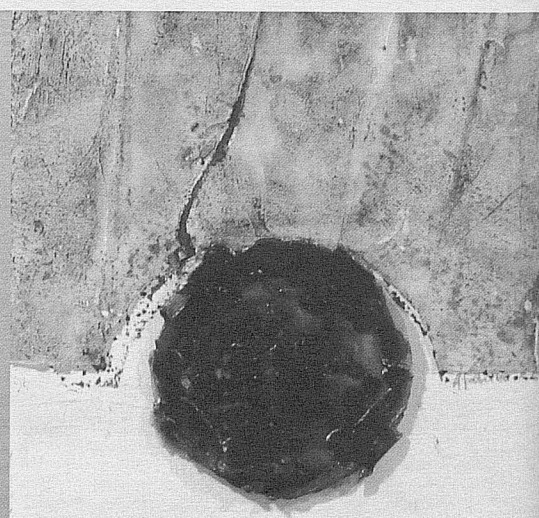
“ El punt és un motiu constant com a símbol de la unitat aïllada, contraposat al fons, com a part de l'infinit; la metàfora de l'illa i el mar. ”

"Illa en moviment", tècnica encàustica sobre lli, mida original 90x90 cm. Foto: Jordi Ferré Piñol.

"Compartir 2", tècnica oli sobre lli, mida original 46x40 cm. Foto: Jordi Ferré Piñol.

"Illes de tendresa", tècnica encàustica i oli sobre lli, mida original 49x48 cm. Foto: Jordi Ferré Piñol.

gran carisma i la seva capacitat de comunicar i ensenyar.

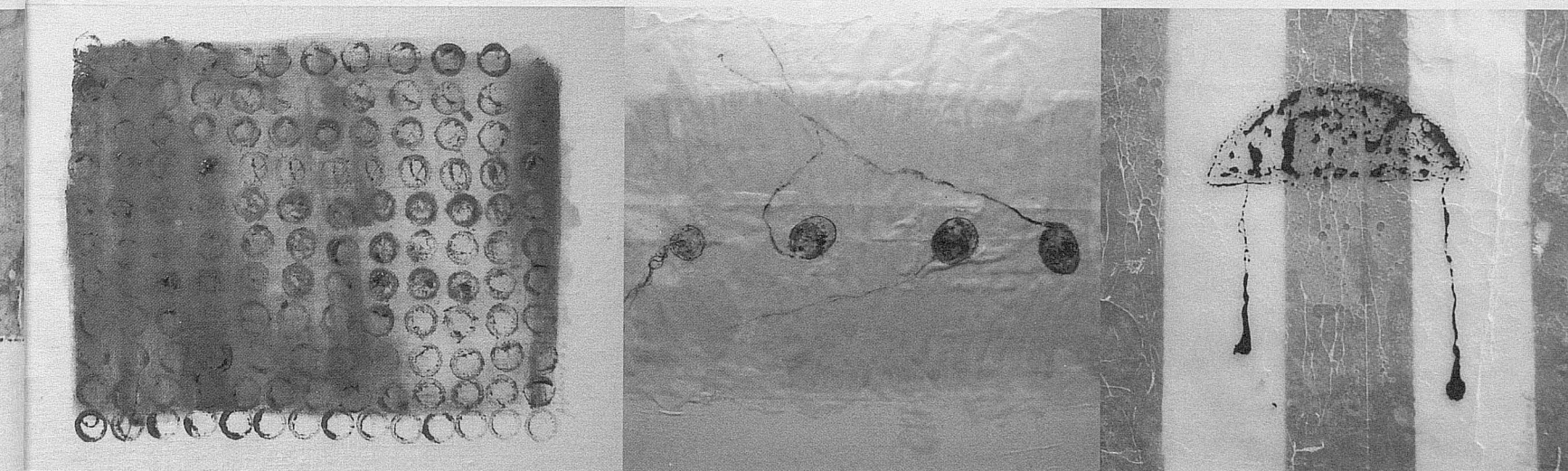
Dedica més hores a ensenyar que a crear. Quan crea, necessita estar molt motivada, no produeix per produir, sinó que crea amb sinceritat, perquè necessita fer-ho. El lloc és molt important, ha d'estimar el lloc. Necessita sentir-se acollida. És de petites coses, no de paisatges ni amplituds. El seu art és molt contemporani, tot i que no renega de la tradició clàssica; però ella és del seu temps, que és el que viu. Admira Chillida —l'essència— Rothko —l'estadi superior— Pollock... però també Antonio López, que ha conegut personalment, i elogia la pintura de Joaquim Mir, de qui ha après molt de la natura com a font d'emocions. No sap treballar si no hi ha emoció, per això fa sèries sobre una emoció que ha sentit en un lloc i en un temps concret, i quan l'acaba, l'acaba. La seva obra és una retrospectiva de les seves vivències personals. Conèixer els llocs i les persones és fonamental perquè aporten el seu enriquiment personal. Va aprendre de Mir a través de Fina Anglès, escriptora de l'Aleixar, poble que ell pintà nombroses vegades. Cita també com a influència a Rufino Mesa, professor seu, i en Carles Amill, gran amic, de qui va aprendre a desenvolupar un procés creatiu.

"L'illa del safrà" fou una exposició conceptual en la qual es condensà tot això. Fou una mostra altament imaginativa, desenvolupada amb la tècnica de l'encàustica, en la qual usà cera, pintura, paper tornassol, fils, etcètera. El punt és un motiu constant com a símbol de la unitat aïllada, contraposat al fons, com a part de l'infinit; la metàfora de l'illa i el mar. Els colors, des del blanc de la puresa, fins als grocs, ocre i vermells del safrà, representat també en les flors de paper, símbol del gest de les dones castellanes que recol·lectaven aquest producte de la Manxa. També hi inclogué un estenedor amb papers estesos on els visitants podien escriure i penjar les seves impressions sobre la mostra, una manera d'interactuar amb l'espectador i les emocions causades pel seu art.

En resum, l'Agustina és una creadora total que desprèn una sensibilitat i vitalitat extremes, i sap traslladar-ho a la seva obra. En la meua visita al seu estudi i durant les hores que vàrem estar conversant sobre l'art i la vida em va traslladar una gran lliçó que només un mestre de debò pot transmetre. I això és quelcom que no es pot quantificar, ni amb valors ni amb paraules. »

Agustina Sobrino Pardo durant la inauguració de la seva exposició, inclosa al Cicle d'Art el mes de setembre de 2006.
Foto: Jordi Ferré Piñol.

"Compartir 1", tècnica oli sobre lli, mida original 46x40 cm.
Foto: Jordi Ferré Piñol.

"L'illa del safrà", tècnica encàustica sobre lli, mida original 90x90 cm. Foto: Jordi Ferré Piñol.

"Tot i la duresa", tècnica encàustica i oli sobre lli, mida original 45x45 cm. Foto: Jordi Ferré Piñol.